

שומרים על קשר בבית ומחוץ לו – חדשות מימי המלחמה

דף מספר 5, ט"ז בכסלו תשפ"ד, 29.11.2023

יחד אתכם ועם המדינה כולה אנחנו מקווים ומייחלים
לחזרתם בקרוב הביתה של כל שאר החטופים.

מכל בית שמיר

ברוכים הבאים פדויי השבי, וברכות למשפחותיכם.
הלוואי שחזרתכם לשגרה החדשה שנוצרה כאן בזמן
היעדרכם תהיה קלה ומהירה ככל האפשר.

מפגש הקיבוץ בבית גבריא / צרויה רונן. צילומים: יעל קמחי-אוראל

יובל מקייטרינג "שבעת המינים". "קוביות" וטל
קופר-מאיר באו להנעים את זמננו, ואיתם סדנאות
נוספות והרצאה מעודדת של ד"ר דינה אייזן.

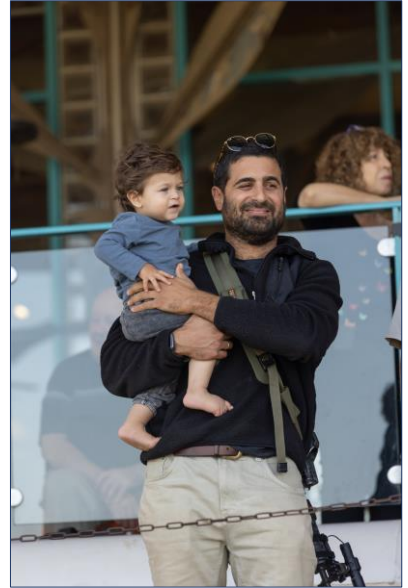
ביום שישי שעבר, ה-24.11, נפגשנו כ-200 מחברי
קהילת שמיר בבית גבריא לבוקר וצהרים משותפים.
המקום אירח אותנו ברוחב לב, ולאוכל המצוין דאג

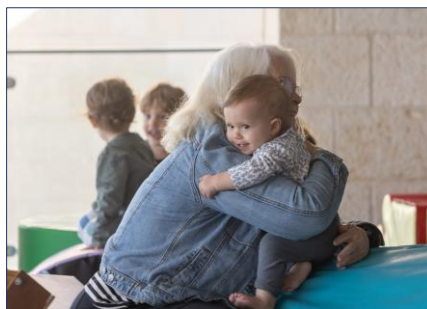
תודה לאיריס צור ולקרן לנדמיסטר על הארגון המשותף ועל העידוד לצאת לדרך, כשאיריס מובילה את האירוע. תודה ללוטס בן דוד על עיצוב הפוסטר היפה, וליעל קמחי-אוראל על הצילום. אנחנו מתחילים לעבוד על המפגש הבא, שיהיה בדצמבר, ואני מקווה מאוד לפגוש את כולכם שם!

היה מפגש מחזק ומעודד, ומהפידבקים שקיבלתי אני מבינה שרבים, כמוני, יצאו עם הרבה אוויר לתקופה הקרובה ועם תחושת בית שנוצרת כשאנחנו ביחד. כיוון שבקיבוץ אפשר להיפגש רק במרחבים מוגנים, היה כל כך נעים להיפגש בבית גבריאל לכמה שעות של שיחה חופשית, משחקים, רביצה בשמש ובילוי משותף

ליווי משפחות החיילים בשמיר / שפי הרדוף-כרמי

יחד עם ברכות שנכתבו על ידי בני הגיל השלישי והנעורים. הבאנו או שלחנו לכל משפחה את החבילה של החייל/חיילת/חיילים שלה. בהמשך נפגשנו עם כיתת הכוננות שלנו, וזכינו להעניק לכל אחד מחבריה את החבילה שלו ולהודות לכולם בשם הקיבוץ.

התהליך, ובמיוחד מימושו והבאתו לסיום, היה מרגש ומתגמל בשבילנו. חווינו התרגשות, הערכה ותודה מצד המשפחות והחיילים. לאורך התקופה הצטרפו לרשימתנו עוד מגויסים, ופה ושם גם השתחררו.

נשמח לדעת על מגויסים חדשים, אם יהיו, כדי שנוכל ליצור קשר עמם ועם משפחתם.

עם תחילת המלחמה זיהינו את החשיבות והצורך של שמירת קשר עם משפחות החיילים שלנו. פניתי לעוד שלוש שותפות שכולן, כמוני, אמהות לחיילים – דבורה מוצניק, מירי מירון ולאורה המרשלג. חילקנו בינינו את המשפחות ויצאנו לדרך, כשכל אחת מאיתנו נמצאת בקשר רצוף עם משפחה לאורך כל התקופה וגם הלאה, עד לסיום המצב.

בסוף השבוע הזה הגיע לסיומו פרויקט נהדר שעשינו עם עוד כמה מתנדבות, והוא הכנה של חבילה אישית לכל חייל, בסדיר ובמילואים, ולכל בן שירות משמיר, ומסירת החבילה למשפחה. לחבילות הוכנסו פריטי לבוש חשובים ומחממים, מוצרי טואלט, עוגיות ועוד,

* * *

הטלפון האדום

קבלת החלטות הנגזרות ממספרי האוכלוסייה בבית ובחוץ. תודה גדולה לאוספים ולמרכזים. עוד צלצול מסר כי חדר הכושר מופעל בימים אלה בהתנדבות על ידי **נופר לוי**, שפותחת אותו בשמחה ואהבה לכיתת הכוננות ולחיילים הנמצאים בשמיר הצלצול האחרון סיפר על **התנדבות של אנשי שמיר במסיק זיתים בכפר מר'אר**. איריס צור חברה בקבוצה "צו 8 לחקלאות", שם חיפשו מתנדבים למסיק. בעל החלקה הוא פאדי, פעיל חברתי, דרוזי ששירת 30 שנה בקבע במג"ב וכעת שני בניו מגויסים. הקבוצה משמיר השתלבה, יחד עם מתנדבים נוספים מרחבי הארץ, במסיק, והקוטפים מספרים שפאדי ואשתו קיבלו אותם בשמחה ובתודה.

צלצול הטלפון האדום הביא אתו הפעם ציון לשבח **למערך אחראי השכונות בשמיר**. בתחילת המלחמה החלה בריכוזו רות אדר-רותם, שבהמשך העבירה את המשימה ללילך צליק. מדובר במערך הכרחי ויעיל, שמוכיח כי באמצעים פשוטים ביותר אפשר לנהל רישום מדויק של כל חברי הקהילה, מצבם ומקומות הימצאם, וגם להעביר מסרים בבהירות ומהירות. אחראי השכונות אוספים מדי ערב את המידע בשכונתם, ומעבירים אותו ללילך שיוצרת על בסיסו רשימת אקסל מסודרת. בסוף היום מעבירים לילך ונטע שפיגלר את המידע המרוכז שברשימה למפת שמיר, מה שנותן לו גם נראות ויזואלית נוחה. המידע המעודכן משמש את הצח"י של שמיר מדי יום, לצורך

ענפי השירות שבים לשמיר

צילום: טלי רותם-אהרון

ובשדות – חוזרים לזרוע

צילום: זמיר כרמי

להאכיל חיילים רעבים

עם חזרתי מהמרכז הביתה, לשמיר, הבנתי שלא אשב בבית ללא מעש וחיפשתי עשייה במעגלים הקרובים. נראה היה לי טבעי לבשל ולאפות לחיילים שנמצאים כאן, ולכן יצרתי קשר עם שני חיילי מילואים – נתנאל ואריה, שהיו בעבורי צינור להעברת מידע לקהילה על כל מה שחסר להם. החיילים ישבו בחודש הראשון למלחמה בין מנרה למשגב עם, ולפני כשבועיים עברו אלינו. פרסמתי את הדברים, ומשפחות רבות נרתמו להכין שפע של מאכלים וכיבודים. התרגשתי מאוד לקבל הודעות ממשפחות שעמלו והכינו מרקים מושקעים, מאפים ותבשילים לארוחת צהרים ביום שישי האחרון. זה פשוט מחמם את הלב.

אני גם גננת וחזרתי לעבוד, תחילה בגן שבקיבוץ כפר בלום ובשבוע שעבר, לשמחתי, גם בשמיר. יפעת מסטאי

סא

יש בשמיר חילים ששומרים עלינו. ביום-יום יפעת מסטאי ועוד חברות דואגות לפנק אותם בארוחות ערב. ביום ראשון החלטנו גם אנחנו להעלות קצת את המורל שלהם – גייסנו מהציבור כסף לפיצות, מערכת הגברה מהתרבות, מסך ומקרן מעדי חלפי, ויאללה בלאגן. תודה לכל התורמים, וגם לשכנים שהתמודדו עם בחירת פליי ליסט מאתגרת ולאיל צרויה, תומר שמואל ושירה בוזגלו על העזרה הלוגיסטית. ותודה גדולה לחיילים ששומרים עלינו.

רוני קודלש ומיקה אמדו

וגם חתולים ועציצים ...

שבוע לתוך המלחמה ואני, כחובבת עציצים מושבעת, החלטתי להציע למי שנמצא מחוץ לקיבוץ להשקות את עציציו ולהאכיל את חתוליו. אין דבר מבאס יותר מחזור הביתה ולגלות שהעציצים מתים. קיבלתי כמה טלפונים, שאלתי גולפית והתחלתי לעבור בשכונות. גיליתי גינות נפלאות ומטופחות, וחתולים מתלטפים. תודה על הזכות, ואני מאחלת שכולם יחזרו בשלום לביתם, ולעציצים ולחתולים המקסימים. פזית כורידן

חוויית המלחמה בפאדובה, איטליה / ערן הרדוף

אנחנו גרים בפאדובה, ובשבוע הראשון והשני למלחמה הייתה לנו הרגשה של שואה שנייה. להיות רחוק מהמדינה והבית, זו הרגשה קשה מאוד. במלחמה הקודמת מעין היה בעזה, ואנחנו היינו בקיבוץ וקיבלנו המון תמיכה. הפעם גם הצפון מאוים, ויתכן שמרחוק הכל נראה עוד יותר מפחיד. אנחנו מקבלים עדכונים משפי וזמיר, וגאים בהתארגנות הטובה של הקיבוץ. אנחנו גם מחוברים לחדשות ולאווירה שבארץ. ימים שחורים.

מדברים על עוינות באיטליה כלפי ישראל, אבל אני חייב לציין שחוץ מסטודנטים מהשמאל, שבאופן מסורתי צועדים בהפגנות של ערבים עם הקריאות הרגילות, הרבה איטלקים מבינים ותומכים בנו ורמת העוינות היא קטנה. ברשת השיח הוא שונה, ושם אנשים מרשים לעצמם להקצין את השנאה לישראל וליהודים. אבל הם לא רבים. רוב הפגנות התמיכה בפלסטינאים כבר פסקו, אבל הטלוויזיה ממשיכה להראות כמעט רק את הסבל בעזה ושכחה למה בכלל צה"ל שם ...

עובדי שלא"ג אירופה מודעים מאוד למצב ושואלים הרבה שאלות. בשבועות הראשונים קיימתי כמה פגישות הסברה, כי הדאגה הייתה גדולה. בחודש האחרון אנחנו עוסקים בהתארגנות משמעותית

לתמיכה בייצור בשמיר, למקרה שאי אפשר יהיה לייצר מהסיבות שאנחנו מכירים ... נקווה שלא תהיה התלקחות חמורה יותר, שלא תאפשר ייצור. אני שמח שנפל בחלקי לעבוד במפעל שבבעלות הקיבוץ ולעזור בכך בימים קשים אלה. זאת זכות גדולה.

במשפחתנו – כולנו השתתפנו בפעולות שונות כדי להסביר מה קורה בארץ, מי בהפגנות ועצרות ומי בתרומות. אנחנו כל הזמן מסבירים את עמדתנו למעגל המכרים שלנו, ולרוב זוכים להבנה מלאה. אני אישית "נלחם" ברשת בכל אותם גיבורי המקלדת שמפזרים ארס על המדינה, ולמרות שזאת טיפה בים – זה חשוב.

לאנשי שמיר אנחנו מאחלים, דבר ראשון, שתשמרו על עצמכם. אנחנו מקווים מאד שלא תהיינה התפתחויות גרועות בקרוב, ושכולם יחזרו הביתה. מתגעגעים ומוסרים חיבוק לכולם, מיכל, נדב, מעין וערן

התמונה המצורפת היא מהפגנה למען ישראל בפאדובה. מפגינות ישראליות עומדות לצד מפגינה איטלקיה עם דגל איטליה וסמל ונציה, בשיחה עם נציג אירני גולה שהצטרף להפגנה.

יותר להתמודד, אבל זה לא פשוט. בכלל – אף אחד מאתנו לא התמודד בעבר עם מצב כזה ולא התכוון לחוויה כזו. באופן כללי היא בסדר גמור. עסוקה הרבה בניסיון להיאבק באנטישמיות הגואה ברשתות החברתיות, אם כי אין בעצם עם מי לדבר שם, וכל ניסיון לענות רק מגביר את שטף הרוע. עדיף פשוט לא להגיב, למרות הרוגז.

האם הופעתם בתקופה האחרונה? ואיך מסתמן העתיד מבחינת העבודה שלך וההופעות של הלהקה?

אדם: אחרי כמה ימי מלחמה התבטלו כל הפרויקטים שלי לחודשים הקרובים, אבל אז נכנסו הופעות בהתנדבות של "רוחות הצפון" ביישובים באזור, בפני חיילים, כיתות כוננות וגם אזרחים. הופענו בסאסא, צבעון, דן, כפר סאלד ולהבות הבשן, באוהל, שם שוהה קיבוץ כפר גלעדי, ובכפר גלעדי עצמו, בפני חיילים. כרגע לא מסתמנת חזרה לשגרה של לפני המלחמה, ואני בעצם לא יודע איך תיראה השגרה אחרי המלחמה. אני עובד קצת בשלט-רחוק, ובדצמבר הוזמנתי הופעה בתל אביב. נראה...

ובעניין הלוק החדש – ממש רעידת אדמה! מה קרה?

אדם: האמת שהשינוי לא ממש קשור למלחמה. בשנה האחרונה אמרתי כל יום לזקן ולשיער שכנראה מחר הם יוכחדו, בסוף זה קרה.

כשקיבלתי מאדם את הצילום הזה שלו, קלטתי פתאום אלו תהליכי עומק מתחוללים בשמיר בהעדר, ואיזו השפעה יש למלחמה על חלק מאיתנו. אין ספק שלחזור לקיבוץ ולפגוש את אדם בלי הזקן והשיער הארוך יהיה חוויה מיוחדת שדומה לה, אם אינני טועה, הייתה רק התספורת ההיסטורית של גיורגי לפני כמה שנים.

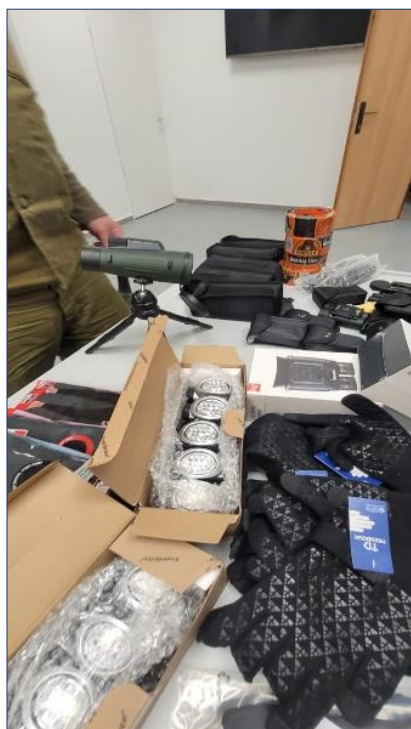
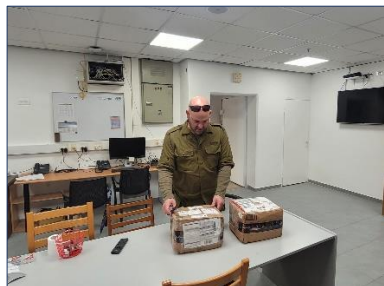
לאחר שהתאוששתי, נזכרתי שבעצם רציתי לשאול את אדם מה שלומו בימים אלה של רעמי תותחים, ומה מצב המוזות – האם הן שותקות או דווקא מתעוררות. **מה אתה אומר, אדם?**

אדם: המוזות לא שותקות! אישית, בימים הראשונים שאחרי ה-7.10 הייתי מזועזע מאד וכמעט משותק מדאגה. כמו כולם. אבל ביום שבו הייתה בשמיר אזעקת השווא זה פתאום עבר לי, וחזרו לי הכוחות. הבנתי שלא תהיה כבר התקפה בהפתעה כאן בצפון, ונרגעתי. חזרתי ליצור, כשלמעשה יש לי היום יותר זמן פנוי ליצירה ויצירתיות.

איך באמת אתה וסאיון עוברים את התקופה הזו? לסאיון זה בטח קשה ומפחיד מאד...

אדם: ראשית, אין לנו ילדים, אז הכל קל יותר ויש פחות למי לדאוג. חוץ מזה – סאיון חוותה את ה-11 בספטמבר בניו יורק, מה שהיה חוויה קשה, והיא גם גרה בארץ כבר שש שנים וראתה כאן כמה אירועים ומבצעים. לכן קל לה

חבילה הגיעה ...

באחד מימי ראשית השבוע הגיעו לשמיר שתי חבילות גדולות מחו"ל, על שם נטע שפיגלר.

נטע נהג בזהירות, והזמין את אופיר הדר לפתוח אותן בחמ"ל.

החבילות נפתחו, ובתוכן התגלה ציוד צבאי וטקטי רב וחדיש, מתנת עמירם בן יעקב לחברי כיתת הכוננות של שמיר. עמירם, למי שאינו מכיר, הוא בנם של ערגה בן יעקב ואריה ז"ל, ואח של אוריאל. הוא חי בארצות הברית כבר הרבה שנים, ושאלנו אותו מאיפה בא הרעיון לציפר כך את כיתת הכוננות, ואיך ידע מה נחוץ לחבריה.

עמירם: כשנמצאים רחוק ולא יכולים לקחת חלק אקטיבי בהגנת המדינה, יש תסכול שגובל בחוסר אונים. שולחים כסף ומפמפמים הסברה, אבל זה לא מרגיע את העצבים. קראתי איפשהו שכיתות הכוננות בארץ לא מצוידות כראוי, וחברים המליצו לי להפוך את התסכול הזה למשהו חיובי. חשבתי על דברים שיכולים להיות מועילים, אפילו קצת. דיברתי עם נטע שפיגלר על כמה מהדברים שמצאתי, ושאלתי האם הם יכולים לעזור. הוא ענה בחיוב, אז קניתי ושלחתי אותם.

אני מקווה שהמקצת הזה יעזור לפחות להרים את המורל. באמת הייתי רוצה שתדעו שאנחנו "בגולה" חושבים על אחינו שמגינים בגופם על עמנו, משפחותינו וקיבוצינו, ואוהבים אותם. חזק ואמץ!

* * *

שהשקט יעבור לאט / נמרוז קודלש

כי החיים זה דבר רועש
והמוות הוא אי ודאי.
על כן רק נבקש
שהשקט יעבור לאט.

רבים מאתנו נשארו שרועים כאן בשדה
ולכן החלטנו
לא להטריד אתכם יתר על המידה
ורק לבקש
שהשקט יעבור לאט.

שהשקט יעבור לאט.
לא מזמן רעמו פה תותחים.
אך לפני רגע פרח לו פה
קרב דמים מוחץ.

מפגש הקיבוץ בבית גבריאלי. צילום: יעל קמחי-אוראל

